

13de zondag door het jaar - B - 2018
Ontmoetingsdag
01/07/2018

Lezing: Marcus 5, 21 – 24.35b - 43

²¹Toen Jezus weer met de boot was overgestoken, verzamelde er zich een grote menigte bij hem, en hij bleef aan het meer. ²²Een van de leiders van de synagoge, die Jairus heette, kwam naar hem toe, en toen hij Jezus zag viel hij aan zijn voeten neer. ²³Hij smeekte hem dringend: 'Mijn dochter ligt op sterven; kom haar de handen opleggen om haar te redden en te zorgen dat ze in leven blijft.' ²⁴Hij ging met hem mee. Een grote menigte volgde hem en verdrong zich om hem heen.

³⁵Er kwamen enkele mensen tegen de leider van de synagoge zeggen: 'Uw dochter is gestorven, waarom valt u de meester nog lastig?' ³⁶Maar Jezus hoorde dat en zei tegen de leider van de synagoge: 'Wees niet bang, maar blijf geloven.' ³⁷Hij stond niemand toe om met hem mee te gaan, behalve Petrus, Jakobus en Johannes, de broer van Jakobus. ³⁸Ze kwamen bij het huis van de leider van de synagoge en zagen daar een groep mensen die luid stonden te huilen en te weeklagen. ³⁹Hij ging naar binnen en zei tegen hen: 'Waarom maken jullie zo'n misbaar en huilen jullie? Het kind is niet gestorven, het slaapt.' ⁴⁰Ze lachten hem uit. Maar hij stuurde hen allemaal naar buiten en ging met de vader en moeder van het kind en de leerlingen die bij hem waren de kamer van het kind binnen. ⁴¹Hij pakte de hand van het kind vast en zei tegen haar: 'Talita koem!' In onze taal betekent dat: 'Meisje, ik zeg je, sta op!' ⁴²Meteen stond het meisje op en begon heen en weer te lopen. Ze was twaalf jaar. Iedereen was met stomheid geslagen. ⁴³Hij drukte hun op het hart dat niemand dit te weten mocht komen, en zei dat ze haar te eten moesten geven.

Bezinningstekst:

Christenen zijn mensen van de weg.
Steeds worden ze geroepen
om op stap te gaan,
naar anderen toe.

Zolang er mensen zijn,
die lijden aan het leven,
mogen zij ons op hun weg weten.
We kunnen niet om hen heen.
We delen in hun zorgen en pijn.
Ook al voelen we ons machteloos:
een beker koud water is er altijd wel.
Ons wordt niet het onmogelijke gevraagd,
wél dat we doen wat we kunnen.

Zoals de leerlingen van toen
worden wij de wereld in gezonden.
Door de deuren van onze kerk en van ons huis
komt die wereld bij ons binnen
met al haar onenigheid en armoede.

We kunnen er niet voor vluchten,
onze ogen ervoor niet sluiten.
Mensen mogen van ons een helpende hand,
een luisterend oor en begrip hart verwachten.

Tot een radicale keuze voor hen
die in de hoek zitten waar de klappen vallen,
daagt ons geloven ons uit.
Alleen zo kunnen we het echte leven
in de geest van Jezus van Nazareth vinden.